

Зад облак златен сжрп, луната крий,
Крило незримо вей се над липите,
Тревожно кучето на пжтя вий
Главата си извило кжм звездите.

Диян Ралников

НА МОЯТА ГОРЕСТ.

Нош припада, мржши се небето.
Сняг прехвржква, глжхне в здрач полето . . .
В далнините дим се сякаш пуши,
В горска пазва селище се гуши.

Конят бжрза, сякаш и той сеща,
Че сжм тржгнал на коледна среща,
В Бждни вечер с близки да помина,
Че тждява немам свой, роднина.
Минах доли, стигнах дебри снежни,
Чийто гранки нагиздил сжс нежни
Скрежинчици някой майстор стари.
Минах дебри, идат полугари . . .
Конят бжрза, скреж от гранки рони
С джх из ноздри. Негде в небосклони
Мярка ми се низка стара кжща
Сред градина — бащината сжща! . . .
Ей куминя, старата камина
С буен огжн, де пече се милина . . .
Лжх ме, сякаш, на дюла погали,
Що из ракла старите сж дали
На дружина отбор коледари — . . .
Хубав спомен — жжлти дюли дари.
. . . Вихри вият, дебрите пригласят
И душата в други мир пренасят:
Счува ми се: паят коледари .
Знайна песен на стари другари.
Колко свидно се буди в душата! . . .
Гледам друма губи се в гората!